

Ο ΜΑΪΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΜΟΥ.

Τὸν Μάϊ κ' ἐφέτο χαιρετοῦν μ' εὐφρόσυνα τραγούδια.
Χύνει τριαντάφυλλα ἡ αὐγή,
Καὶ μ' ὠραιότερα ἡ γῆ
Στολίζεται λουλούδια.

Τὸν ἵσκιό του σὰν τάπητα τὸ κάθε δένδρο ἀπλώνει.
Σκορπᾷ ἡ αὖρα εὐωδιαίς,
Καὶ μεθυσμένο πάλι δι᾽ ἐς
Γλυκολαλεῖ τ' ἀηδόνι.

Τοὺς νελοὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴ 'ς τοὺς κάμπους ἀγναντεύω,
Ποῦ κόφτουν ἄνθη δροσερά,
Καὶ τῆς καρδιάς τους τὴν χαρὰ
Ὁ ἄμοιρος ζηλεύω!

Ἄοι! δὲν ἐστόλιζα κ' ἐγὼ τὸ στήθος μὲ λουλούδια,
Καὶ εἰς τοῦ Μάϊ τὴν ἑορτὴ
Κάθε χρονιὰ καθὼς αὐτοὶ
Δὲν ἔψαλλα τραγούδια;

Κ' ἐγὼ τῆς ἀνοιξῆς πουλὶ, κ' ἐγὼ πουλί της ἄλλο,
Δὲν χαιρετοῦσα τὴν αὐγὴ,
Καὶ καθὲ φύλλο καὶ πηγὴ
Δὲν μ' ἄκουε νὰ ψάλλω;

Καὶ σήμερον .. ταλαίπωρος! σὲ φυλακὴ κλεισμένος,
Ἐνῶ τὸ πᾶν γλυκογελᾷ,
Ἐγὼ 'ς τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
Εἴμ' ἔρημος καὶ ξένος!

Τὰ χεῖλή μου .. ἀλλοίμονον! καὶ τίνος, 'σὰν χλωμιάσουν,
Φυλακισμένου δυστυχῆ
Τὰ χεῖλή πλέον κ' ἡ ψυχὴ
Μποροῦνε νὰ γελάσουν!

Τὰ γέλοια καὶ τραγούδια μου ἐφέτο εἶνε θρηνηός,
Κι' ἄκοπος γέρνει κι' ὄρφανός
Χωρὶς ἐμένα ὁ φετεινός
Τῆς ἐξοχῆς μου κρίνος!

Τὰ κάλλη ἄλλους τῆς αὐγῆς μαγεύουν, καὶ τ' ἀστέρια
Γι' ἄλλαις καρδιαῖς φεγγοβολοῦν,
Καὶ τ' ἄνθη ποῦ μοσχοβολοῦν,
Βλαστάνουν γι' ἄλλα χέρια!

Γιὰ μένα εἶνε Ἀνοιξής, καὶ σύντροφος τὸ βράδυ,
Ἡ φυλακὴ μου ἡ σκοτεινὴ,
Κ' ἓνα κοράκι ποῦ θρηνεῖ
Μαζῇ μου 'ς τὸ σκοτάδι!

Γιὰ μὲ . . . πλὴν ποιά κρυφὴ φωνὴ αἰφνίδια μὲ στομώνει,
Κ' ἐνῶ τὸ χέρι μου ζητεῖ
Νὰ γράψῃ ἀκόμη 'ς τὸ χαρτί,
Ἀκίνητο παγώνει; . .

Ἡ θύρα τρύχει κ' ἐλαφρὸ ἀκούεται ποδάρι,
Καὶ λάμψη χύνεται χρυσή! .
ὦ θάνατε! ἂν ᾔσαι σὺ,
Σοῦ τὸ γνωρίζω χάρη! . .

Ἐκεῖνος εἶνε . . ἄμοιρος ἐγώ! εἰς τὸ πλευρό μου,
Ἡ Μοῖρ' ἀρνήθηκε, κἀνεῖς
Νὰ μὴ μὲ κλάψῃ συγγενῆς
'Σ τὸν μαῦρον θάνατό μου! .

ὦ σεῖς, ὅπου τοὺς στίχους μου θὰ βρῆτε! νὰ μοῦ βάλτε
Ἄνθη 'ς τὸν τάφο μου ζητῶ,
Καὶ τὸ τραγούδι μου αὐτὸ
Σ τὸ χῶμά μου νὰ ψάλτε! . .

Ἐγράφη ἐν Ἀθήναις τὴν 1. Μαΐου 1857.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ.